Αξίες και αντι-αξίες

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Roberto Randellini
33ο 90ο 97ο

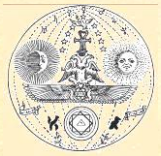

Η συνεχόμενη μανιώδης τεχνολογική αναζήτηση ωθεί όσους επιδίδονται στην τέχνη της εξαπάτησης να εκμεταλλεύονται κάθε δυνατότητα που τους παρέχουν οι περιστάσεις. Ως χαρακτηριστικό παράδειγμα αξίζει να υπογραμμιστεί, με έναν νεολογισμό που είναι ιδιαίτερα της μόδας στις μέρες μας, η σύγχυση και η προχειρότητα με την οποία προσεγγίζεται κάθε είδους θέμα, σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορούμε άνετα να μιλήσουμε για την εμφάνιση ενεός νέου είδους ανθρώπου: του «παντογνώστη».

Ο «Παντογνώστης» γεννιέται, μεγαλώνει και αναπτύσσεται μέσα σε μια κουλτούρα γενικευμένου χαρακτήρα, η οποία έχει τις ρίζες της στην ψευδή πεποίθηση ότι όλοι οι άνθρωποι είναι μεταξύ τους ίσοι. Ο Μυητικός μας Οργανισμός εξηγεί και προσανατολίζει την προσοχή των μελών του στο ότι η έννοια της πρωταρχικής ισότητας έχει αξία μόνο και αποκλειστικά ενώπιον του Θεού. Αν δεν πεισθεί κανείς γι' αυτή την αλήθεια, η οποία στηρίζεται και στην κοινή λογική και στην προσεκτική παρατήρηση των Νόμων της Φύσης — που είναι Νόμοι της διαφορετικότητας — καταλήγει ευθέως στο απόλυτο χάος, ή μάλλον στην ανατροπή κάθε υγιούς κανόνα συμβίωσης στον τομέα των σχέσεων και της κοινωνικότητας. Το να αυταπατάται κανείς ότι αυτή η ψευδής αλήθεια μπορεί να φέρει οφέλη και πρόοδο σε ηθικό, δεοντολογικό και πνευματικό επίπεδο, μοιάζει με το να πιστεύει κανείς τα παραμύθια που διηγούνται οι εμπορικοί κράχτες, οι οποίοι μας πολιορκούν καθημερινά εναλλάξ.

Το αποτέλεσμα αυτής της προπαγάνδας ήταν η αποδιοργάνωση της τάξης αξιών και αντι-αξιών ενός κοσμικού πολιτισμού, ο οποίος στηριζόταν στην αξία, στο ταλέντο και στον κατάλληλο ρόλο που κάθε πολίτης κατακτούσε μέσω της μελέτης, της εξειδικευμένης εργασίας, της συνεχούς εφαρμογής, αλλά και της οικογενειακής κληρονομιάς (αρκεί να σκεφτούμε τα επαγγέλματα που μεταβιβάζονταν από γενιά σε γενιά και τα μυστικά που διατηρούσαν πάντα σε ακμή τις συντεχνίες και τις οικογένειες). Αν όλα αυτά έχουν αδιαμφισβήτητη και προφανή αξία στο εξωτερικό, κοσμικό επίπεδο, ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε τη ζημιά που προκαλεί αυτή η «ασθένεια» στο πνευματικό και μυητικό πεδίο.

Πάνω σε αυτό το θέμα, κάποιοι θα μπορούσαν να μας επισημάνουν ότι η πρόοδος και η νεωτερικότητα κατάργησαν την ανωμαλία της δουλείας. Αληθές και σωστό, τουλάχιστον εν μέρει.

Ο «Αντίπαλός» μας διαθέτει ισχυρότατα εργαλεία: κολακεύει, χαϊδεύει, μας κάνει να νιώθουμε σημαντικοί, ενώ τα πάντα στηρίζονται στην απάτη και στο ψεύδος. Έτσι,αργά ή γρήγορα, θα αναγκαστούμε αναπόφευκτα να αναμετρηθούμε με την πραγματικότητα, δηλαδή με τη Συνείδησή μας. Αν παρατηρήσουμε τα ολέθρια αποτελέσματα που προκύπτουν από την εγκατάλειψη και την παράδοση σε αυτές τις «δυνάμεις» που υπακούουν στους νόμους του χάους, διαπιστώνουμε ότι τα θύματα αναγνωρίζονται πάντοτε από την εμμονική και σπασμωδική αναζήτηση του επαίνου των άλλων, με την αυταπάτη ότι βρίσκονται στη «σωστή» πλευρά της Ιστορίας. Υποστηριζόμενοι και επιβραβευόμενοι από το θέαμα κεφαλιών που κινούνται πάνω-κάτω σε ένδειξη έγκρισης, αναζητούν εκείνο το «βλέμμα» ευαρέσκειας που ακολουθείται από ένα ειρωνικό χαμόγελο το

οποίο επικυρώνει τα λόγια και τις πράξεις τους, καταλήγοντας όμως να συλλέγουν τους δηλητηριασμένους καρπούς της υποκρισίας, της φθόνου και της ζήλιας.

Η μελέτη δεν είναι τίποτα αν δεν στηρίζεται από την Πίστη. Ο Άνθρωπος δεν είναι τίποτα αν δεν υποτάσσεται και δεν εναρμονίζεται με το Θέλημα Εκείνου που τον γέννησε. Ο Μυημένος πρέπει να μάθει να χρησιμοποιεί την Προσευχή διαρκώς, εκμεταλλευόμενος κάθε στιγμή που του προσφέρει η καθημερινότητα για να αισθάνεται δεμένος με το Μεγάλο Μυστήριο, με τον Μεγάλο Πρόγονο και να αποφεύγει έτσι τους κινδύνους της αντιμύησης.

Η Οικογένεια, στο πλαίσιο του κόσμου της Παράδοσης, θεωρούνταν πάντα το σημαντικότερο σύμβολο σχετικά με την ιερότητα της ζωής. Αντιπροσωπεύει τη διατήρηση και τη μετάδοση των ηθικών, δεοντολογικών και πνευματικών αξιών και αυτή η λειτουργία πρέπει να παραμείνει και να διασφαλίζεται πάντοτε. Οικογένεια νοούμενη τόσο στο φυσικό όσο και στο πνευματικό επίπεδο.

Ανάμεσα στις εκφυλιστικές αιτίες αυτής της κοινωνίας μας, αυτού του σύγχρονου κόσμου — αιτίες νοούμενες σε λεπτοφυές επίπεδο — πρέπει οπωσδήποτε να καταταχθεί πρώτιστα η κατάρρευση αυτού του τόσο σημαντικού σημείου αναφοράς.

Αξίζει να υπογραμμιστεί ότι η λατρεία των προγόνων είχε — και εξακολουθεί να έχει, έστω και για τους λίγους που ακόμη τη διατηρούν — τη λειτουργία της διατήρησης ζωντανού του «Αναμνηστικού», της μετάδοσης των διδαγμάτων που παραλήφθηκαν. Εκεί όπου είναι ζωντανή η «Αφοσίωση» στους Παρελθόντες Διδασκάλους — ισοδύναμους των προγόνων και, σε ευρύτερη έννοια, και των γονέων και των παππούδων — ισχυρότερος και στερεότερος είναι ο δεσμός με τον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων.

Ο Αντίπαλος θα επιχειρεί πάντοτε να παρεμποδίσει αυτή τη «Θεώρηση», επιβάλλοντας τη λογική της εξαίρεσης, η οποία θα πρέπει να ανατρέψει και να αλλοιώσει αυτή την αρχή. Δεν πρέπει να τον πιστέψουμε ούτε να υποκύψουμε στις δελεάσεις του, αλλά να προχωρήσουμε μπροστά, με γαλήνη και επίγνωση, τις ιδέες μας — τις ίδιες που ήταν των Πατέρων μας και των Πατέρων των Πατέρων μας — χωρίς να προσφέρουμε στην «πλειοψηφία», στη χαοτική και άμορφη «μάζα», τη δυνατότητα να διεισδύσει στο Ιερό των απόκρυφων Επιστημών και να καταστρέψει, με την ύπουλη λογική του σχετικισμού, τα σταθερά και αδιαπραγμάτευτα σημεία κάθε αυθεντικής και νόμιμης Μυητικής Τάξης.

Στους άλλους ας αφήσουμε τη «συζήτηση», τη «διαπραγμάτευση», τον «δημοκρατικό διάλογο»… λέξεις που δεν βρίσκουν αντίκρισμα στην πραγματικότητα του πνεύματος, διότι αν ο Άνθρωπος δεν αλλάξει πρώτα μέσα του τις στρεβλώσεις του, μεταστρεφόμενος μέσω ενός Μεγάλου Έργου εσωτερικής διόρθωσης που σταδιακά τον απομακρύνει από το επίπεδο της ύλης και των ευτελών παθών προς την Ομορφιά και την Αγάπη, δεν θα μπορέσει να διδάξει σε άλλους τίποτα διαρκές, αληθινό και δίκαιο.

12/2025